

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 113.808 van 17 december 2002
in de zaak A. 85.452/XII-2145.**

In zake : Ingrid DE MEUTER,
wonende te Gent,
Rijsenbergstraat 26

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de minister van
Wetenschappelijk Onderzoek,
die woonplaats kiest bij
advocaten D. Gerard en J.-F. De Bock,
kantoor houdende te Brussel,
Kapitein Crespelstraat 2-4.

tussenkommende partij :

Elsje JANSSEN,
die woonplaats kiest bij
advocaat L. Lenaerts,
kantoor houdende te Antwerpen,
Nachtegaalstraat 47.

DE RAAD VAN STATE, XIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Ingrid De Meuter op 15 juli 1999
heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen

“- van het K.B. van 30.04.1999 waarbij Mevr. Janssen Elsje M.H., licentiaat in de
kunstgeschiedenis en oudheidkunde, richting plastische kunsten, benoemd wordt tot
attaché bij de Koninklijke Musea voor Kunst en Geschiedenis voor een mandaat van
twee jaar [...]

- van de impliciete weigering, verzoekster in deze betrekking te benoemen, minstens
een deugdelijke vergelijking van haar aanspraken met deze van de benoemde te
doen” en waarbij zij vraagt de verwerende partij “een dwangsom op te leggen van
300.000 Bef per week dat zij nalaat een beslissing te treffen houdende benoeming
van verzoekster of minstens de aanspraken van verzoekster op deugdelijke wijze te
honoreren; derhalve uitvoering gevend aan de reeds gevelde arresten in deze zaak”;

Gelet op het arrest nr. 83.787 van 2 december 1999 waarbij de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen en de vordering tot het opleggen van een dwangsom worden verworpen;

Gezien het verzoek tot voortzetting van de procedure van verzoekster;

Gezien het verzoekschrift tot tussenkomst van Elsje Janssen;

Gelet op de beschikking van 3 april 2000 die de tussenkomst van Elsje Janssen toelaat;

Gezien de memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgesteld door eerste auditeur-afdelingshoofd W. Van Noten;

Gelet op de beschikking van 17 oktober 2000 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memories;

Gelet op de beschikking van 19 februari 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 16 april 2002;

Gehoord het verslag van kamervoorzitter D. Verbiest;

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. Martens, die verschijnt voor verzoekster, van advocaat N. Weinstock, die loco advocaat D. Gerard verschijnt voor de verwerende partij, en van advocaat A.-C. Deridder, die loco advocaat L. Lenaerts verschijnt voor de tussenkomende partij;

Gehoord het gedeeltelijk eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd W. Van Noten;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de feitelijke gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. In het Belgisch Staatsblad van 22 november 1991 wordt de vacature bekendgemaakt van een betrekking van attaché of assistent met specialisatie wandtapijten en textiel bij de Koninklijke Musea voor Kunst en Geschiedenis. Vermeld wordt dat die betrekking toegankelijk is voor houders van een diploma van licentiaat of doctor in de kunstgeschiedenis en oudheidkunde.

1.2. Ten behoeve van de “jury voor werving en bevordering” maakt M. Coppens, een van de leden van de jury, een verslag op (hierna : het verslag Coppens) waarin de kandidaturen van de verzoekende en van de tussenkomende partij beoordeeld worden. Zij stelt betreffende verzoekster dat deze vorming en ervaring bezit in tapijtwerk, textiel en borduurwerk, dat zij zich voor restauratie interesseert, dat zij over een goede ervaring beschikt inzake musea en heeft deelgenomen aan verscheidene tentoonstellingen, dat haar bibliografie artikelen bevat die werkelijk wetenschappelijk zijn en zij voor haar een gunstig advies geeft, gelet op haar diverse ervaringen die dadelijk in verband staan met de betrekking waarin moet worden voorzien.

Betreffende de tussenkomende partij wordt in het verslag gesteld dat deze een verhandeling heeft geschreven over de kledij in de tapijten, dat haar ervaring het etnografische textiel betreft en de restauratieproblemen, vaardigheden die niet de beoogde betrekking betreffen en dat haar bibliografie niet echt als wetenschappelijk kan worden aangemerkt.

1.3. Op 30 januari 1992 onderzoekt de “jury voor werving en bevordering” de kandidaturen. Het verslag van de vergadering vermeldt daarover wat volgt :

“Mevrouw COPPENS had op vraag van de Heer VAN NOTEN een rapport opgesteld, dat aan dit verslag wordt toegevoegd. Het rapport geeft een alfabetische klassering en stelt geen rangschikking voor.

Uit de besprekingen blijkt dat geen van de kandidaten de hoogste academische titels hebben. Alleen Mej. JANSSEN heeft naast haar licentiaatsdiploma een postgraduaat behaald. De vijf kandidaturen blijken dus over min of meer gelijke academische bevoegdheden te beschikken.

De Jury betreurt enerzijds dat geen van de kandidaten doctor is en anderzijds dat geen van hen blijkbaar werkt aan een duidelijk doctoraatsproject.

[...]

In verband met de kandidatuur van Mej. DE MEUTER wordt erop gewezen dat zij wel blijk geeft van een polyvalente interesse en ernstig wetenschappelijk werk levert. Er wordt echter de vraag gesteld waarom zij op haar niet zo jonge leeftijd (36) nog steeds geen doctoraatsproject kan voorleggen.

[...]

Een lid van de Jury stelt voor dat, gelet op het min of meer gelijkwaardig algemeen profiel van de vijf kandidaten, de Jury vooral zou rekening houden met de behaalde diploma's. Zo blijkt dat alleen mej. JANSSEN naast een licentie een postgraduaat diploma heeft behaald. De aanbevelingsbrieven voor Mej. JANSSEN worden gelezen. Zij worden aan het dossier toegevoegd.

Na een uitgebreide discussie betreffende de vijf kandidaten stelt de Jury unaniem de volgende rangschikking vast :

1. Mej. JANSSEN
2. Mej. DE MEUTER

[...]

Mej. JANSSEN wordt door de Jury als eerste kandidaat voorgedragen steunende op zowel de behaalde diploma's als de vastgestelde ervaring op het vlak van de specialisatie 'wandtapijten en textiel'. De Jury dringt er evenwel sterk op aan dat een evaluatie van het wetenschappelijk werk van Mej. JANSSEN zou gebeuren na een mandaat van 2 jaar. Het gepresteerde werk zal op dat ogenblik van een uitgesproken wetenschappelijk karakter moeten getuigen. Er zullen aanwijzingen moeten zijn die op vooruitgang wijzen naar een doctoraat”.

1.4. Bij koninklijk besluit van 13 november 1992 wordt de tussenkomende partij voor een mandaat van twee jaar benoemd tot attaché bij de Koninklijke Musea voor Kunst en Geschiedenis.

1.5. Bij arrest van de Raad van State nr. 57.931 van 31 januari 1996 wordt het voormeld koninklijk besluit op vordering van verzoekster vernietigd.

Het vernietigingsarrest berust op volgende overwegingen :

“3.1. Overwegende dat in een eerste annulatiemiddel verzoekster aanvoert dat het bestreden besluit niet op wettige motieven steunt, daar er geen redenen waren om haar, die als enige gespecialiseerd is in de twee componenten waaruit de betrokken afdeling bestaat, opzij te zetten ten voordele van iemand die noch

met wandtapijten noch met zijden weefsels intens bezig is en die als specialiteit etnografische textilia heeft, dat wil zeggen alles wat buiten het Europese valt, zoals Zuid-Amerika, Indonesië, Azië, en dan vooral wat restauratie aangaat; dat verzoekster daaraan toevoegt dat de publicaties van de benoemde kandidaat summier zijn, en geen neerslag zijn van onderzoek, daar zij hoofdzakelijk over restauratiewerkzaamheden handelen; dat zij voorts betoogt dat de benoemde kandidaat niet de minste ervaring heeft in de afdeling waarin zij is benoemd, aangezien deze zuiver Europees is, terwijl zijzelf wel ervaring heeft in de betrokken afdeling, daar zij zich heeft beziggehouden met precies de twee domeinen die de afdeling omvat, namelijk wandtapijten en westerse zijden textiel; dat verzoekster besluit dat er geen wettige redenen waren om aan haar kennelijk grotere verdiensten voorbij te gaan;

3.1.1. Overwegende dat de verwerende partij van oordeel is dat uit het verslag van de jury voor werving en bevordering blijkt dat de bevoegdheden en kwaliteiten van de kandidaten minutieus onderzocht werden;

3.1.2. Overwegende dat in haar repliek verzoekster staande houdt dat de jury geen deugdelijk advies heeft uitgebracht en geen rekening heeft gehouden met het verslag van M. COPPENS;

Overwegende dat zij nader ingaat op het feit dat de jury de benoemde kandidaat het doet halen 'steunende op zowel de behaalde diploma's als de vastgestelde ervaring op het vlak van de specialisatie 'wandtapijten en textiel'.

Overwegende wat het diploma-argument betreft dat verzoekster erop attendeert dat ten voordele van de benoemde kandidaat wordt aangehaald dat zij een postgraduaat heeft behaald terwijl het een postgraduaat antropologie betreft, dat niets te maken heeft met de betrokken afdeling.

Overwegende wat het haar verweten gemis aan een doctoraatsproject betreft, dat verzoekster riposteert dat de benoemde kandidaat, 'slechts een tweetal jaren jonger' -in werkelijkheid bedraagt het leeftijdsverschil vijf jaar-, in elk geval verder verwijderd is van een doctoraat : naar de jury zelf vaststelt levert verzoekster ernstig wetenschappelijk werk terwijl diezelfde jury van de benoemde kandidaat verlangt dat na het haar verleende mandaat van twee jaar haar werk van een uitgesproken wetenschappelijk karakter zal moeten getuigen.

Overwegende dat zij aan het ervaringsargument dat ten voordele van de benoemde kandidaat wordt uitgespeeld, 'elke regelmatige grondslag' ontzegt : onder de betrokken afdeling ressorteert louter Westers textiel.

Overwegende dat zij stelt dat de beoordeling door M. COPPENS van haarzelf en van de benoemde kandidaat die duidelijk in haar voordeel uitvalt, door de jury genegeerd is geworden zonder dat ergens blijkt waarom.

3.1.3. Overwegende dat artikel 9 van het koninklijk besluit van 21 april 1965 tot vaststelling van het statuut van het wetenschappelijk personeel der wetenschappelijke inrichtingen van de Staat bepaalt dat de jury, na onderzoek van de ingediende kandidaturen, de gegadigden rangschikt volgens hun titels en wetenschappelijke verdiensten en zijn voorstellen 'overmaakt' aan de bevoegde minister; dat artikel 10 van hetzelfde besluit bepaalt dat de personeelsleden van rang A, waartoe de graden van attaché en assistent behoren, benoemd worden voor een mandaat van twee jaar volgens de rangschikking bedoeld in artikel 9.

Overwegende dat alleen reeds aan de hand van de hierboven weergegeven argumentatie van verzoekster de Raad dient vast te stellen dat de in de onderhavige zaak opgemaakte rangschikking niet naar behoren is gestaafd.

Overwegende dat ter verantwoording van dat standpunt ook nog bedacht moet worden wat volgt :

Overwegende dat in het verslag van de jury wordt gesteld dat het verslag van M. COPPENS 'een alfabetische klassering' bevat en geen rangschikking voorstelt; dat de kandidaten in het verslag van M. COPPENS in alfabetische volgorde besproken worden, wat nog iets anders is dan een 'alfabetische klassering'; dat er weliswaar geen rangschikking wordt voorgesteld, maar dat verzoekster een gunstige beoordeling krijgt, terwijl het oordeel over Elsje JANSSEN veeleer negatief is.

Overwegende dat wat de 'behaalde diploma's' betreft, moet worden vastgesteld dat zowel verzoekster als Elsje JANSSEN het diploma van licentiaat in de kunstgeschiedenis en oudheidkunde hebben behaald, dat het verslag van de jury tweemaal vermeldt 'dat alleen mej. JANSSEN naast een licentie een postgraduaat diploma heeft behaald' terwijl verzoekster volgens haar curriculum vitae ook een postgraduaat heeft behaald, een postgraduaat Byzantijnse iconografie en Russische filosofie.

Overwegende wat de 'vastgestelde ervaring' betreft, dat uit het verslag van de jury niet af te leiden valt in welk opzicht Elsje JANSSEN van een grotere ervaring blijkt geeft dan verzoekster; dat in het verslag van M. COPPENS integendeel wordt gesteld dat verzoekster blijkt geeft van 'expériences variées concernant directement l'emploi à pourvoir', en dat de ervaring van Elsje JANSSEN geen verband houdt met de vacante betrekking; dat uit het verslag van de jury niet blijkt op welke gronden deze tot een andere beoordeling is kunnen komen.

Overwegende dat het middel gegrond is”;

Het arrest verwerpt de vordering in zoverre zij is gericht tegen de impliciete weigering om verzoekster te benoemen.

1.6. Op 21 september 1996 wordt in het Belgisch Staatsblad een nieuwe oproep tot de kandidaten voor een te begeven betrekking van wetenschappelijk personeelslid met specialisatie wandtapijten en textiel bij de Koninklijke Musea voor Kunst en Geschiedenis bekendgemaakt voor houders van een diploma van licentiaat of doctor binnen het studiegebied van de kunstwetenschappen met specialisatie in het gebied van wandtapijten en textiel.

1.7. Bij arrest nr. 64.979 van 5 maart 1997 beveelt de Raad van State, op vordering van verzoekster, de schorsing van de tenuitvoerlegging van “de uit de in het Belgisch Staatsblad van 21 september 1996 gedane oproep tot de kandidaten blijkende beslissing om de betrekking van wetenschappelijk personeelslid bij de Koninklijke Musea voor Kunst en Geschiedenis opnieuw vacant te verklaren”.

1.8. Inmiddels onderzocht de commissie voor werving en bevordering de kandidaturen. Het verslag van de vergadering van 5 november 1996 vermeldt over de kandidatuur van verzoekster wat volgt :

“Mevrouw Ingrid DE MEUTER heeft ruime ervaring, zowel inzake wandtapijten als textiel. Deze kandidate beschikt over een post-graduaats-diploma in de Byzantijnse iconografie en Russische filosofie (Rijksuniversiteit Gent, 1982-1984). Uit informatie verkregen bij de R.U.G. blijkt dat deze opleiding 5 cursussen omvat, dat daarbij geen thesis wordt gevraagd en dat er ook helemaal geen speciale aandacht aan textiel wordt besteed”.

Over de kandidatuur van de tussenkomende partij schrijft de commissie wat volgt :

“Mevrouw Elsje JANSSEN beantwoordt het meest en het best aan de gestelde eisen inzake speciale geschiktheden. Zij beschikt over een tweede diploma : post-graduaat sociale en culturele antropologie (Katholieke Universiteit Leuven, 1989). Bij deze opleiding worden 16 vakken gedoceerd en wordt een thesis gevraagd. De kandidate maakte in dit verband een verhandeling over 'Legwerktapijten van Peru : de beïnvloeding van de Pre-Columbiaanse traditie door de Spaanse kolonisator'. Hierin werd een studie gemaakt van de Pre-Columbiaanse weefsels en van latere legwerken en werd een vergelijking gemaakt met en de invloed vastgesteld van de Europese textielkunst.

Dit diploma omvat wel degelijk een studie in verband met textiel.

Zij heeft eveneens een diploma van geaggregeerde van de R.U.G., diploma dat de andere kandidaten niet bezitten.

De werkervaring die de kandidate opdeed tijdens haar mandaat mei 1989-februari 1993, als voltijds verantwoordelijke voor de textielverzameling van de Historische Musea van de Stad Antwerpen (niveau textielrestauratrice) betekent een extra museologische ervaring voor deze kandidate.

De kandidate heeft ervaring in het volledig zelfstandig uittekenen, berekenen en indelen van een nieuwe textielreserve (ca. 1300 stuks), evenals het verantwoord opbergen van de textielen.

Zij heeft op eigen initiatief in totaal meer dan 20 buitenlandse musea en instellingen 'van binnen' bezocht en er de textielreserves en -ateliers bestudeerd, wat van nut kan zijn voor de K.M.K.G. waar de textielverzameling nog niet systematisch is opgeborgen en waar een nieuwe reserve zal in gebruik genomen worden.

Ook inzake buitenlandse stages en ervaring heeft deze kandidate de meeste referenties :

- in 1985 volgde zij tijdens de maanden augustus tot november een stage in Chicago, The Chicago Conservation Centre;
- in 1986 volgde zij in juli en augustus een stage in het 'Conservation Analytical Laboratory' in Washington;
- in 1987 volgde zij in juli en augustus een stage 'Textiles Conservation Laboratory' in New York.

Naast de vele studiebezoeken aan buitenlandse musea, hun textielreserves en textielrestauratie-ateliers woonde zij ook vele textielcolloquia en symposia bij.

Tenslotte dient er op gewezen dat een publicatie over 'Wandtapijtkunst in België' (Luik 1996) in druk is en dat deze kandidate werkt aan een doctoraat over 'De Wandtapijtkunst in België na 1960'. Haar promotor, Prof. Dr. C. VAN DE VELDE, liet de commissieleden een attest geworden, waarin hij de verdediging van dit doctoraat in de eerste helft van 1998 voorziet”.

De commissie besluit de tussenkomende partij op de eerste plaats en verzoekster op de tweede plaats te rangschikken.

1.9. Bij koninklijk besluit van 13 december 1996 wordt de tussenkomende partij voor de tweede maal voor een mandaat van twee jaar benoemd tot attaché bij de Koninklijke Musea voor Kunst en Geschiedenis.

1.10. Bij arrest van de Raad van State nr. 68.641 van 7 oktober 1997 wordt het voormelde koninklijk besluit van 13 december 1996 op vordering van verzoekster vernietigd. Het arrest overweegt onder meer wat volgt :

“Overwegende dat [...] verzoekster [...] als annulatiemiddel [...] onwettigheid naar de motieven aanvoert hierbij in essentie betogend dat haar aanspraken opnieuw niet naar behoren met die van de tussenkomende partij werden vergeleken. [...]

Overwegende dat een reden om de nieuwe vergelijking van aanspraken niet te beschouwen als een naar behoren overdoen van de oorspronkelijke vergelijking reeds is dat in die nieuwe vergelijking volkomen genegeerd wordt het verslag van M. COPPENS waarvan de Raad in zijn arrest nr. 57.931 vaststelde, ten eerste dat verzoekster er een gunstige beoordeling krijgt terwijl het oordeel over de tussenkomende partij veeleer negatief is, ten tweede dat er aan verzoekster 'des expériences variées concernant directement l'emploi à pourvoir' worden toegeschreven en van de ervaring van de tussenkomende partij wordt gezegd dat deze geen verband houdt met de omstrede betrekking;

Overwegende dat bij het onderzoek dat de eerste benoeming van de tussenkomende partij voorafging, de jury, op 30 januari 1992, de volgende bedenkingen uitte : 'De jury dringt er evenwel sterk op aan dat een evaluatie van het wetenschappelijk werk van Mej. JANSSEN zou gebeuren na het mandaat van 2 jaar. Het gepresteerde werk zal op dat ogenblik van een uitgesproken wetenschappelijk karakter moeten getuigen. Er zullen aanwijzingen moeten zijn die op vooruitgang wijzen naar een doctoraat'; dat geen spoor te bekennen valt van de door de jury gewenste evaluatie, dat alleen maar de verdediging van een doctoraat in de eerste helft van 1998 in vooruitzicht wordt gesteld;

Overwegende dat een ernstige vergelijking van aanspraken veronderstelt dat de diverse gegevens die de aanspraken moeten ondersteunen, stuk voor stuk tegenover elkaar worden gesteld, tegen elkaar worden afgewogen, met elkaar worden geconfronteerd; dat te dezen zulks slechts gedaan is met betrekking tot het postgraduaatdiploma van verzoekster en de tussenkomende partij en met

betrekking tot het diploma van geaggregeerde dat de tussenkomen de partij wel en verzoekster niet bezit;

Overwegende dat het de Raad niet toekomt zijn eigen vergelijking van aanspraken in de plaats te stellen van die van het bestuur; dat het hem wel toekomt na te gaan of het bestuur een ernstige vergelijking van aanspraken kan voorleggen; dat hij zulks te dezen heeft gedaan en dat hij vaststelt dat het bestuur duidelijk te kort is geschoten; dat het besproken annulatiemiddel kennelijk gegrond is”.

Het arrest verwerpt de vordering in zoverre zij is gericht tegen de weigering om verzoekster te benoemen.

1.11. Bij nota van 20 mei 1998 stelt de bevoegde secretaris-generaal ad interim de Minister van Wetenschapsbeleid voor om een oproep tot de kandidaten voor twee vacante betrekkingen van niet leidinggevend wetenschappelijk personeel bij de Koninklijke Musea voor Kunst en Geschiedenis in het Belgisch Staatsblad bekend te maken.

De secretaris-generaal ad interim stelt dat het passend is om voor de betrekking die ingevolge de nietigverklaring van de benoeming van de tussenkomende partij vacant werd een nieuwe procedure in te zetten, en dit om de volgende redenen :

“- aldus zullen eventuele nieuwe kandidaten de gelegenheid hebben hun kandidatuur te stellen en zal de Commissie voor Werving en Bevordering van alle kandidaten geactualiseerde dossiers kunnen beoordelen;

- in de publicatie van de vacature in het Belgisch Staatsblad van 21 september 1996, welke aanleiding gaf tot de vernietigde benoeming, werd uiteraard de toen geldende beperking inzake leeftijdsgrens bij aanwerving opgenomen; daar recente wettelijke bepalingen deze beperking hebben verboden is het -bij het openen van een nieuwe procedure- mogelijk dat kandidaturen zouden worden ingediend door geïnteresseerden die voorheen waren uitgesloten ingevolge die leeftijdsgrens”.

1.12. Op 19 juni 1998 wordt in het Belgisch Staatsblad opnieuw een oproep bekendgemaakt voor twee betrekkingen van wetenschappelijk personeelslid bij de Koninklijke Musea voor Kunst en Geschiedenis.

Een van deze betrekkingen is voorbehouden aan een kandidaat met het diploma van licentiaat of doctor binnen het studiegebied van de kunstwetenschappen, met specialisatie in het gebied van wandtapijten en textiel.

1.13. De vordering tot schorsing door verzoekster ingesteld tegen deze vacantverklaring en tegen de impliciete weigering verzoekster de bedoelde betrekking toe te wijzen wordt verworpen bij arrest nr. 76.831, van 10 november 1998.

De vordering tot nietigverklaring van de vacantverklaring wordt verworpen bij arrest nr. 113.803, van 17 december 2002;

1.14. Op 1 september 1998 onderzoekt de commissie voor werving en bevordering de zes ingediende kandidaturen, waaronder die van de verzoekende en die van de tussenkomende partij.

De commissie rangschikt de tussenkomende partij op de eerste en verzoekster op de tweede plaats. De commissie motiveert deze rangschikking als volgt :

“• Mevrouw E. Janssen :

De commissie onderzoekt het curriculum vitae van Mevrouw E. Janssen. Zij stelt vast dat Mevrouw E. Janssen naast haar diploma van licentiaat in de Kunstgeschiedenis en Oudheidkunde ook het diploma behaalde van het Postgraduaat Sociale en Culturele Antropologie waarvoor zij een verhandeling maakte over 'Legwerktapijten van Peru : de beïnvloeding van de Pre-Columbiaanse traditie door de Spaanse kolonisator'. Deze verhandeling situeert zich in het domein 'textiel'.

Mevrouw Janssen volgde een opleiding textielconservatie en -restauratie aan het Koninklijk Instituut voor het Kunstpatrimonium, gekend om zijn degelijke opleiding in de conservatie van wandtapijten en textiel en verwierf praktische ervaring o.m. in het restauratieatelier van de Stad Oudenaarde.

Mevrouw Janssen werkte vier jaar voor de Historische Musea van de Stad Antwerpen. Zij inventariseerde er het textiel, maakte een textielklassement, zorgde voor de inrichting van reserves naast ander wetenschappelijk werk, steeds in verband met textiel. Deze jaren werking in een museum zijn zeer belangrijk als ervaring voor museumwerking.

Mevrouw Janssen is inmiddels sinds 1995, ingeschreven als doctoranda aan de VUB voor een thesis over 'De Wandtapijtkunst in België na 1960', met als promotor Prof. Dr. Carl Van de Velde.

Uit haar CV blijkt dat Mevrouw Janssen de vereiste specialisatie en ervaring heeft verworven in binnen- en buitenland, dat zij beschikt over een ruime werkervaring inzake museumwerk en conservatie en restauratie van kunstwerken.

Als voetnoot kan worden vermeld dat Mevr. Janssen als wetenschappelijk commissaris is aangeduid voor het luik 'Wandtapijten' van de grote tentoonstelling 'Retabels en Wandtapijten' van de grote tentoonstelling 'Retabels en Wandtapijten' die in het jaar 2000 als hoofdevenement wordt ingericht door 'Bruxelles 2000/Brussel 2000'.

• Mevrouw I. De Meûter :

De commissie neemt notitie van de door Mevr. De Meûter geponeerde stelling met betrekking tot de arresten van de Raad van State die zij vermeldt in haar brief van 12 juli 1998. De commissie bestudeert het curriculum vitae van Mevr. I. De Meûter. Zij stelt vast dat mevr. I. De Meûter naast haar diploma van licentiaat in de Kunstgeschiedenis en Oudheidkunde ook het diploma behaalde van het Postgraduaat Byzantijnse iconografie. Deze studie vereiste geen verhandeling.

In het Koninklijk Instituut voor het Kunstpatrimonium heeft Mevr. I. De Meûter werkervaring opgedaan in de fototheek. Mevr. De Meûter was betrokken bij meerdere projecten rond tentoonstellingen en restauraties, uitgaande van diverse organisatoren en meestal resulterend in bijhorende catalogi.

Mevr. I. De Meûter vermeldt een doctoraatsproject met de titel 'De Wandtapijtproductie te Oudenaarde in relatie met de andere Vlaamse centra'. Zij vermeldt de RUG als universiteit voor haar doctoraalproefschrift maar vermeldt geen promotor en vermeldt evenmin dat zij ingeschreven is”.

1.15. Op 14 december 1998, na bezwaar van verzoekster, beslist de commissie voor werving en bevordering de rangschikking te behouden.

Het verslag van de vergadering van de commissie vermeldt dienaangaande het volgende :

“Mevr. I. De Meûter diende bij brief van 8 december 1998 bezwaar in bij de Voorzitter tegen de door de Commissie vastgestelde rangschikking waarbij zij voor de betrekking 'textiel' op de tweede plaats werd geklasseerd. Dit schrijven heeft zij gezonden nadat zij vanwege de Voorzitter een uittrekstel kreeg van het verslag van de vergadering van 1 september 1998.

Mevr. De Meûter blijkt niet te weten dat elke wervingsprocedure zelfstandig verloopt en dat de Commissie op basis van volledig nieuwe dossiers de ingediende kandidaturen onderzoekt, vergelijkt en rangschikt. Mevr. De Meûter kan dus niet teruggrijpen naar oudere rapporten. Haar argument als moest de procedure niet opnieuw worden gestart werd niet weerhouden. Het is de Voogdijminister die beslist om een betrekking al dan niet vacant te verklaren.

De gevolgde procedure was dus helemaal nieuw en staat los van de vorige.

Haar tweede argument als zou de Commissie de publicaties niet hebben bestudeerd, wordt weerlegd. De Commissie heeft integendeel wel alle publicaties vergeleken, wat blijkt uit de weerslag ervan in het proces-verbaal. De C.V.'s van alle kandidaten werden met elkaar vergeleken en alle aspecten ervan werden in overweging genomen.

Het derde punt i.v.m. de aankondiging van een doctoraat heeft voor de Commissie geen concrete waarde. De niet-gedateerde nota van Prof. Cl. Van Damme verstrekt aan de Commissieleden geen nieuwe elementen.

Vaststellend dat Mevrouw De Meûter geen nieuwe elementen aanvoert die van aard zijn om een gewijzigde beoordeling m.b.t., haar kandidatuur uit te spreken, beslist de Commissie eenparig de bestaande rangschikking te behouden”.

1.16. Bij koninklijk besluit van 30 april 1999 wordt de tussenkomende partij voor de derde maal voor een mandaat van twee jaar benoemd tot attaché bij de Koninklijke Musea voor Kunst en Geschiedenis.

Het besluit is als volgt gemotiveerd :

“Overwegende dat de Commissie voor Werving en Bevordering van de Koninklijke Musea voor Kunst en Geschiedenis in haar vergadering van 1 september 1998 de kandidaturen heeft onderzocht welke werden ingediend ingevolge de twee vacatures van wetenschappelijk personeelslid bij deze instelling, bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad van 19 juni 1998;

Overwegende dat voormelde Commissie in dezelfde vergadering de gemotiveerde rangschikking van de kandidaten heeft vastgesteld en dat Mevrouw JANSSEN Elsje hierbij als eerste werd gerangschikt voor de betrekking van wetenschappelijk personeelslid met specialisatie in het gebied van wandtapijten en textiel;

Overwegende dat bedoelde Commissie in haar vergadering van 14 december 1998, na het bezwaarschrift te hebben onderzocht dat door een kandidate werd

ingediend met betrekking tot voormelde rangschikking, beslist heeft om de initieel vastgestelde rangschikking te behouden”.

Het is van dit besluit dat verzoekster de nietigverklaring vraagt.

De vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van dit besluit werd verworpen bij arrest nr. 83.787 van 2 december 1999;

2. Wat de ontvankelijkheid betreft.

2.1. Overwegende dat verzoekster naast de nietigverklaring van de benoeming van de tussenkomen de partij tot attaché ook de nietigverklaring vraagt van de impliciete weigering om haarzelf de benoeming te geven; dat zij in essentie toelicht dat de verwerende partij, “door verscheidene malen gebruik te maken van haar discretionaire bevoegdheid doch niet op objectieve en correcte wijze”, “elke discretionaire ageerruimte” heeft verspeeld, zodat thans de verplichting moet worden opgelegd verzoekster te benoemen;

Overwegende dat de verwerende en de tussenkomen de partij de vordering tot nietigverklaring van de impliciete weigering niet ontvankelijk noemen omdat de overheid te dezen over een discretionaire bevoegdheid beschikt en na een nietigverklaring niet verplicht is verzoekster te benoemen;

Overwegende dat de weigering om verzoekster tot attaché te benoemen weliswaar blijkt uit de benoeming van de tussenkomen de partij, maar er niet mee samenvalt; dat het om twee verschillende beslissingen gaat, de een impliciet, de ander expliciet; dat ook impliciete beslissingen voor nietigverklaring vatbaar zijn;

Overwegende voorts dat het voor verzoekster ook nut kan hebben om, met de vernietiging van de benoeming van de tussenkomen de partij, tevens de nietigverklaring te vragen van de weigering haar te benoemen; dat inwilliging van die bijkomende vordering maatregelen van rechtsherstel vereist die specifiek op verzoeksters rechtssituatie betrekking hebben, hetgeen niet noodzakelijk het geval zou zijn indien alleen de nietigverklaring van de benoeming van de tussenkomen de partij werd gevraagd en uitgesproken; dat immers het bijkomend rechtsherstel dat de overheid na en naast een nietigverklaring eventueel verplicht is te verlenen normaal beperkt is tot hen wier rechtssituatie door de vernietigde beslissing gewijzigd werd of juist niét gewijzigd werd;

Overwegende dat verzoekster zich evenwel vergist wanneer zij meent, zoals het geval blijkt te zijn, dat een nietigverklaring van de impliciete

weigering haar te benoemen voor de verwerende partij ipso facto de verplichting meebrengt haar te benoemen;

Overwegende dat de uitdrukkelijke nietigverklaring van de impliciete weigering verzoekster te benoemen wel de overheid ertoe verplicht zich opnieuw over de aan verzoekster geweigerde benoeming uit te spreken, zulks zelfs op straffe van schending van het gezag van gewijsde van het vernietigingsarrest; dat wat de overheid die zich opnieuw uitspreekt, daarbij dan nog mag of moet doen, afhankelijk is van het motief dat tot de nietigverklaring van de afwijzende beslissing heeft geleid en dat doet kennen welke rechtsplicht het bestuur bij het nemen van de beslissing heeft overtreden;

Overwegende dat verzoekster twee rechtmatigheidsbezwaren aanvoert die, behoudens op de expliciete benoeming van de tussenkomen de partij, tevens nuttig betrokken kunnen worden op de impliciete weigering om verzoekster te benoemen : een onvoldoende onderzoek van verzoeksters aanspraken en schending van haar in redelijkheid “beste en hoogste” aanspraken; dat een nietigverklaring van de afwijzing van verzoekster op grond van het laatste bezwaar de verst reikende aanspraak op bijkomend rechtsherstel waarborgt; dat die rechtmatigheidsbezwaren onder nr. 3. worden onderzocht;

Overwegende dat uit hetgeen voorafgaat volgt dat de exceptie niet wordt aangenomen;

2.2. Overwegende dat verzoekster ondergeschikt vraagt, ingeval de Raad van State niet de impliciete weigering haar te benoemen vernietigt, dat dan tenminste de nietigverklaring wordt uitgesproken van de impliciete weigering haar verdiensten met die van de tussenkomen de partij te vergelijken;

Overwegende dat het eventuele verzuim van de verwerende partij, bij de benoeming van de tussenkomen de partij en bij de weigering verzoekster te benoemen, om verzoeksters aanspraken naar behoren te waarderen en te toetsen, een onwettigheid uitmaakt die de rechtsgeldigheid van de benoeming of weigering te benoemen aantast; dat, in zoverre verzoekster deze onwettigheid gesanctioneerd wil zien, zij op die grond om de nietigverklaring van die benoeming en impliciete

weigering kan verzoeken; dat zij dat ook effectief heeft gedaan en dit verzoek onder nr. 3.2. wordt onderzocht; dat, aangezien de aan de orde zijnde subsidiaire vordering met dat verzoek samenvalt, het past voor de bespreking ervan naar het onderzoek onder nr. 3.2. te verwijzen;

2.3. Overwegende dat verzoekster ook nog de oplegging vordert van een dwangsom van 7.436,81 euro (300.000 frank) per week dat de verwerende partij in gebreke blijft 's Raads arresten nr. 57.931 van 31 januari 1996 en nr. 68.641 van 7 oktober 1997 uit te voeren en, meer bepaald, “nalaat een beslissing te treffen houdende benoeming van verzoekster of minstens de aanspraken van verzoekster op deugdelijke wijze te honoreren”;

Overwegende dat, gelet op artikel 36, § 1, tweede lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State het verzoek tot het opleggen van een dwangsom slechts ontvankelijk is onder meer wanneer de verzoeker de overheid bij een ter post aangetekende brief tot het nemen van een nieuwe beslissing heeft aangemaand; dat niet blijkt dat verzoekster een dergelijke aanmaning aan de overheid heeft gestuurd; dat de vordering tot de oplegging van een dwangsom dienvolgens niet ontvankelijk is;

3. Ten gronde.

3.1. Overwegende dat verzoekster in een eerste middel onder meer de schending van het redelijkheidsbeginsel aanvoert, doordat zij over de “beste en hoogste aanspraken” beschikt; dat zij die schending alleen toelicht met een verwijzing naar de arresten van de Raad van State nrs. 57.931 en 68.641 die de benoeming van de tussenkomenende partij zouden hebben vernietigd “omdat zij niet over de grootste aanspraken beschikte en de in redelijkheid grotere verdiensten van verzoekster niet in aanmerking werden genomen”;

Overwegende dat, anders dan verzoekster meent, de Raad van State in zijn arresten nr. 57.931 van 31 januari 1996 en nr. 68.641 van 7 oktober 1997 niet heeft vastgesteld dat zij “de hoogste verdiensten” bezit; dat die arresten de benoemingen van 13 november 1992 en 13 december 1996 van de tussenkomenende partij hebben vernietigd omdat de titels en verdiensten van de kandidaten niet

deugdelijk werden vergeleken; dat het arrest nr. 68.641 zelfs uitdrukkelijk stelt “dat het de Raad niet toekomt zijn eigen vergelijking van de aanspraken in de plaats stellen van die van het bestuur”;

Overwegende dat uit die vaststellingen volgt dat het middel in zoverre feitelijke grondslag mist;

3.2.1. Overwegende dat verzoekster in het eerste middel voorts uiteenzet “dat opnieuw geen deugdelijk onderzoek werd gedaan naar haar aanspraken, dat er geen vergelijking van titels en verdiensten is gevoerd”;

3.2.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat uit het verslag van de commissie voor werving en bevordering blijkt dat de diploma's, de verhandelingen in het kader van de studies, de werkervaring, de werking in musea, de deelname aan projecten, tentoonstellingen en allerlei ervaringen op het gebied van conservatie en restauratie van kunstwerken, alsmede de eventuele inschrijving voor een doctoraat bij de verschillende kandidaten op gelijke wijze in overweging werden genomen, zodat het vaststaat dat de vergelijking van titels en verdiensten van de kandidaten op een ernstige en effectieve wijze werd uitgevoerd, dat de commissie de bezwaren van verzoekster heeft weerlegd en vastgesteld dat zij geen elementen aanvoert om de rangschikking te wijzigen, dat de benoemingsprocedure volledig opnieuw werd begonnen, dat de beslissing om de betrekking opnieuw vacant te verklaren bij arrest nr. 76.831 van 10 november 1998 als deugdelijk gemotiveerd werd beschouwd, dat de aanspraken van de kandidaten naar aanleiding van deze nieuwe vacantverklaring opnieuw werden vergeleken, dat de rangschikking bijgevolg berust op een effectieve en ernstige vergelijking van de titels en verdiensten, zodat de bestreden beslissing door naar deze rangschikking te verwijzen, op deugdelijke motieven is gesteund, dat zulks uitdrukkelijk is gesteld in de overwegingen van het arrest nr. 83.787 van 2 december 1999 waarbij de vordering tot schorsing werd verworpen;

3.2.3. Overwegende dat verzoekster in haar memorie van wederantwoord uiteenzet dat er opnieuw een onvoldoende vergelijking van titels en verdiensten is geweest, de motivering niet deugdelijk is en de vernietigingsarresten van de Raad van State werden genegeerd, dat de twijfels die in het verslag Coppens in 1992 in

verband met de ervaring van de tussenkomende partij zijn geuit, door de commissie niet werden weerlegd, dat bovendien de commissie rekening heeft gehouden met de activiteiten die de tussenkomende partij ingevolge de vorige vernietigde benoemingen bij de Koninklijke Musea voor Kunst en Geschiedenis uitgeoefend heeft; dat verzoekster voorts nog betoogt dat aan haar activiteiten in verband met de organisatie van tentoonstellingen, aan haar ervaring in verband met restauratie, aan de kwaliteit van haar wetenschappelijk werk en publicaties alsmede aan haar doctoraatsproject geen aandacht werd besteed, dat de commissie een echte afweging van de verdiensten van de kandidaten uit de weg is gegaan, omdat dit negatief zou uitvallen voor de tussenkomende partij;

3.2.4. Overwegende dat de tussenkomende partij stelt dat het bestreden besluit deugdelijk gemotiveerd is, doordat uitdrukkelijk wordt verwezen naar de rangschikking die op 1 september 1998 door de commissie voor werving en bevordering werd opgemaakt, alsook naar het feit dat de commissie in haar vergadering van 14 december 1998 het bezwaarschrift van verzoekster heeft onderzocht en beslist heeft de initieel vastgestelde rangschikking te behouden; dat de tussenkomende partij op haar beurt verwijst naar de overwegingen van het arrest nr. 83.787 van 2 december 1999 waarbij de vordering tot schorsing werd verworpen;

3.2.5.1. Overwegende dat de twee vorige benoemingen van de tussenkomende partij werden vernietigd, onder meer omdat bij de vergelijking van de aanspraken van de kandidaten het verslag Coppens werd genegeerd, waarin verzoekster een gunstige beoordeling kreeg, terwijl het oordeel over de tussenkomende partij veeleer negatief was; dat meer bepaald aan verzoekster diverse ervaringen die direct verband houden met de betrekking waarin diende te worden voorzien (“des expériences variées concernant directement l'emploi à pourvoir”) toegeschreven werden, terwijl van de ervaring van de tussenkomende partij werd gezegd dat zij geen verband houdt met de omstreden betrekking; dat te dezen blijkt dat opnieuw geen rekening werd gehouden met dit verslag; dat op het bezwaar dat verzoekster dienaangaande liet gelden, de commissie voor werving en bevordering antwoordt dat zij “op basis van volledig nieuwe dossiers de ingediende kandidaturen onderzoekt, vergelijkt en rangschikt”, dat verzoekster “niet [kan] teruggrijpen naar andere rapporten” en “de gevolgde procedure helemaal nieuw [was] en los [staat] van de vorige”; dat evenwel ook wanneer de benoemings-

procedure volledig herbegonnen wordt teneinde nieuwe kandidaten de gelegenheid te geven hun kandidatuur in te dienen, de overheid die de aanspraken van de kandidaten te beoordelen heeft, niet zomaar zonder deugdelijke motivering kan voorbijgaan aan de adviezen die bij de vorige benoemingsprocedure werden uitgebracht maar desalniettemin de loopbaan en ervaring van de kandidaten betreffen; dat de overheid weliswaar niet gebonden is door die adviezen, maar evenmin kan doen alsof die adviezen niet bestaan, zeker niet nadat de betrokkene haar aandacht erop gevestigd heeft en al helemaal niet omdat het bewuste advies te dezen een essentieel gegeven was in de vorige beoordelingsmomenten die zich afspeelden tussen dezelfde kandidaten en die door de Raad van State ondeugdelijk werden bevonden; dat in tegenstelling tot hetgeen de verwerende partij in haar laatste memorie betoogt, aldus dat “oudere rapport” wel degelijk nog als relevant diende te worden beschouwd; dat alleszins vastgesteld moet worden dat van enige vergelijking van de ervaring van de kandidaten -vergelijking die volgens de commissie ditmaal in het voordeel van de tussenkomende partij zou moeten uitvallen en waardoor het verslag Coppens zou weerlegd worden- in het verslag van de commissie niets is terug te vinden;

3.2.5.2. Overwegende dat in het verslag Coppens werd vastgesteld dat de bibliografie van verzoekster werkelijk wetenschappelijke artikelen (“des articles réellement scientifiques”) omvat, terwijl over de publicaties van de tussenkomende partij gezegd wordt dat haar bibliografie niet echt wetenschappelijk is (“sa bibliographie n'est pas réellement scientifique”); dat in haar vergadering van 30 januari 1992 de commissie voor werving en bevordering die opmerking in wezen beaamde aangezien zij erkent dat verzoekster “ernstig wetenschappelijk werk levert”, terwijl zij er wat de tussenkomende partij betreft sterk op aandringt dat een evaluatie van haar wetenschappelijk werk zou gebeuren na een mandaat van twee jaar en stelt dat het gepresteerde werk op dat ogenblik van een uitgesproken wetenschappelijk karakter zal moeten getuigen; dat volgens verzoekster, die daarin niet wordt tegengesproken, in een brief van 26 november 1998 van de voorzitter van de commissie aan verzoekster wordt beweerd dat de rangschikking van de kandidaten die tot de bestreden benoeming heeft geleid, gesteund is op “de kwaliteit van de publicaties en hun wetenschappelijke productiviteit”; dat het commissie-verslag van 1 september 1998 evenwel geen enkele beoordeling van de publicaties van de kandidaten bevat; dat, wat verzoekster betreft, de commissie niet verder komt

dan de banale vermelding dat haar betrokkenheid bij tentoonstellingen en restauraties meestal heeft geleid tot “bijhorende catalogi”, terwijl wat de tussenkomende partij betreft enkel vermeld wordt dat haar licentiaatsverhandeling zich situeert in het domein “textiel”; dat het dan ook onbegrijpelijk is dat de commissie, naar aanleiding van het bezwaarschrift van verzoekster, in haar verslag van 14 december 1998 staande houdt dat de commissie alle publicaties heeft vergeleken “wat blijkt uit de weerslag ervan in het proces-verbaal”;

3.2.5.3. Overwegende dat in het verslag van de vergadering van de commissie voor werving en bevordering van 1 september 1998 voorts wordt vermeld dat de tussenkomende partij sinds 1995 ingeschreven is als doctoranda aan de VUB voor een thesis over “De wandtapijtkunst in België na 1960”, met als promotor Prof. Dr. Carl Van de Velde; dat, wat verzoekster betreft, het verslag vermeldt : “Mevr. I. De Meûter vermeldt een doctoraatsproject met de titel 'De wandtapijt-productie te Oudenaerde in relatie met de andere Vlaamse centra'. Zij vermeldt de RUG als universiteit voor haar doctoraalproefschrift maar vermeldt geen promotor en vermeldt evenmin dat zij ingeschreven is”; dat, wanneer verzoekster daarop bij haar bezwaarschrift van 4 december 1998 een brief van haar promotor voegt, de commissie in haar verslag van 14 december 1998 stelt dat de aankondiging van een doctoraat voor de commissie “geen concrete waarde” heeft; dat aldus duidelijk is dat de commissie de kandidaten niet met dezelfde maat meet, wanneer zij de aankondiging van een doctoraat in het geval van de tussenkomende partij beschouwt als een relevant gegeven, terwijl hetzelfde gegeven in het geval van verzoekster voor de commissie “geen concrete waarde” heeft;

3.2.5.4. Overwegende dat de commissie in het verslag van 1 september 1998 tenslotte verklaart “het curriculum vitae” van de tussenkomende partij te hebben onderzocht en vaststelt dat daaruit blijkt dat zij “de vereiste specialisatie en ervaring heeft verworven in binnen- en buitenland, dat zij beschikt over een ruime werkervaring inzake museumwerk en conservatie en restauratie van kunstwerken” en is aangewezen als “wetenschappelijk commissaris” van het luik “wandtapijten” van de grote tentoonstelling “Retabels en wandtapijten” die in het jaar 2000 als hoofdevenement wordt ingericht door “Bruxelles 2000/Brussel 2000”;

Overwegende dat aldus, omdat de tussenkomende partij haar werkzaamheden van “februari 1993-mei 1998” in haar bij haar kandidaatsstelling gevoegd curriculum vitae vermeldde en dit als “verantwoordelijke verzameling wandtapijten en Textiel” in de Koninklijke Musea voor Kunst en Geschiedenis, te Brussel, moet worden aangenomen dat de ervaring die zij daar heeft opgedaan minstens impliciet in rekening is gebracht; dat echter dergelijke ervaring in de vergelijking met verzoekster, die de twee aanstellingen van de tussenkomende partij in die musea heeft laten nietigverklaren door de Raad van State, als gevolg van die arresten niet in rekening mocht worden gebracht;

3.2.5.5. Overwegende dat hiervoor is gebleken dat de commissie -en dit voor de derde maal tussen dezelfde kandidaten en voor een vergelijkbaar mandaat in dezelfde instelling- verzuimd heeft hun aanspraken objectief te beoordelen en te vergelijken, en voorts ervaring van de tussenkomende partij in haar voordeel in rekening bracht die buiten de vergelijking met verzoekster diende te worden gehouden; dat het eerste middel in die mate gegrond is; dat het de nietigverklaring verantwoordt zowel van de benoeming van de tussenkomende partij als van de impliciete weigering verzoekster te benoemen; dat immers zowel de ene als de andere beslissing op de rangschikking van de commissie voor werving en bevordering steunt; dat die nietigverklaring met zich meebrengt dat de verwerende partij verplicht is zich opnieuw uit te spreken over de aan verzoekster geweigerde benoeming; dat daarbij zal moeten worden gehandeld alsof de tussenkomende partij nooit in enige van de mandaten heeft gefunctioneerd waarvan de aanstellingsbeslissingen door de Raad van State voorheen zijn nietigverklaard; dat dienvolgens alle elementen die haar curriculum vitae bevat en die zij slechts ten gevolge van die twee mandaten kan invoeren, niet in haar voordeel zullen mogen in rekening worden gebracht; dat daarentegen aan alle dienstige elementen van verzoeksters loopbaan, onder meer deze vervat in het meervermelde verslag Coppens, wel niet langer mag worden voorbijgegaan,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd worden het koninklijk besluit van 30 april 1999 waarbij Elsje Janssen voor een mandaat van twee jaar benoemd wordt tot attaché bij de Koninklijke Musea voor Kunst en Geschiedenis en de daaruit blijkende impliciete weigering om Ingrid De Meuter in die betrekking te benoemen.

Artikel 2.

De vordering tot het opleggen van een dwangsom wordt verworpen.

Artikel 3.

Dit arrest zal in het Belgisch Staatsblad worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als het vernietigde besluit.

Artikel 4.

De kosten van het beroep, bepaald op 347,06 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

De kosten van de tussenkomst, bepaald op 123,95 euro, komen ten laste van de tussenkomende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zeventien december 2002, door de XIIe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	D. VERBIEST,	kamervoorzitter,
	J. LUST,	staatsraad,
	G. VAN HAEGENDOREN,	staatsraad,
Mevr.	S. DOMS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. DOMS.

D. VERBIEST.